

Duell i solen

Hettan orörliggör den lilla staden. Människorna är som stillnade, överkliga; i skuggan om möjligt. På stationen kröker sig järnvägsskenorna efter surrealistiskt behag i den dallrande solhettan.

Mannen på bänken konstaterar slött att någon sätter sig bredvid honom. I ögonvrån: en kvinna, noterar han. Knäkort kjol, ganska välbevarade ben. Och kroppen...? Rutinmässigt sneglar han åt sidan. Simulerar ointresserat inspanande av omgivningen.

Men va fan... det är ju...

Kan inte hejda sig; stirrar, utbrister:

”Nä men hej...! Va fan gör du här...?”

Kvinnan stelnar till, stirrar tillbaka, tvekar lite.

”Tänkte ta tåget. Inte så originellt kanske, med tanke på var vi befinner oss, men... Och du då?”

”Jo, Herrljunga. Ska till Sundsvall faktiskt, hälsa på min dotter.”

”Jaha du. Ja, det var ett tag sen.”

”Mmm, tiden går som man säger.”

”Jo, nästan tio år sen, va?”

”Nä, men så länge sen är det väl ändå inte. Vi sågs ju på den där studiedagen i Göteborg för ett par år sen. Fast... jaha... du menar...”

Märkligt... överkligt... Känner hur en svettdroppe rinner nerför ryggen. En gång i tiden älskade jag den här kvinnan. Eller förälskade henne, snarare. Och hon, gift. Mest bekymrad över alltihop, efter vad hon påstod.

”Å hur lever livet med dig nuförtiden då?” ler hon. ”Var inte du iväg i England och jobbade ett tag?” Smilar, ser honom i ögonen.

Jo, jo. Då kunde du glittra. Inte nu längre... Fan, va du ser ut, tänker han elakt... plösar under ögonen, uppsvullen liksom... Tur det gick som det gick...

”Nja, jo, ett par år, men... Ja, Olle blev ju dålig. Och så, ja Eva var ju med där nere ett par år, men det gick ju åt helvete.”

”Ja, jag har hört att du skilt dig. Bor du i stan nu då, eller?”

”Jo, gångavstånd till jobbet, vet du. Livskvalitet. Särskilt när man har pendlat i 25 år.”

Märkligt... överkligt... vad finns kvar? Tid och tystnad... Långsamt bleknar mina drag, och kommer ingen vid... Neutralt... dösnacksvallen... fan, det är synd om människorna...

Han översköls plötsligt av ömhet. Vet ju att hon haft det svårt. Nåt slags cancer, nära döden kanske. Utbränd, borta från jobbet ett helt år, efter vad han hört.

”Och du jobbar kvar på Arlaskolan, eller?” mumlar han.

”Jo. Tja, du vet, man lär sig rutinerna. Gott att känna dom man har omkring sig. Nä, det knallar på, som dom säger.” Hon ler igen.

Ett tåg rullar in. Trögt, stannar gnisslande, som med en sista suck.

”Jaha, det är mitt tåg det här, tror jag. Du får ha det så bra. Vi hörs.”

Hon reser sig och greppar sin väska med spelad energi. Nuddar hans arm med sin hand. Kliver på tåget. Höjer handen till hälsning.

”Ja, för fan. Vi hörs. Ha det så...” Rösten drunknar i väsandet från tågets tryckluftsbromsar. Gör en ansats att resa sig från bänken, men sjunker tillbaka.

Tåget sätter sig långsamt i rörelse. Han ser hur hon finner sin plats. Vinkar glatt genom fönstret.

En katt segar sig halvt paralyserad över rälsen, som hamrad till marken av hettan. Den kan eller vill inte – orkar inte – se tåget som rullar in från andra hållet. Klyvs på mitten som i slow motion. Som på film.

Dess dödsskrik dallrar i den heta luften. Människorna rycker till... Efter en sekund är allt som vanligt igen.

*

Och den förfärande skönheten i skådespelet...